

fattelse, at de 5,000 Embeds- og Bestillingsmænd kunne faae det Tillæg vi have villet give dem. Jeg kan derfor ikke spille videre med her. Jeg ser mig ikke istand til at tage Del i dette videre. Det Tilbud, vi atter og atter have gjort, idet vi have troet, at det var Synd, om det der Foreslaaede ikke blev ført igjennem, er atter og atter blevet refuseret. Dermed ere vi færdige; jeg kan ikke se rettere — i alt Fald er min Stilling saaledes. Jeg har ikke opfordret til at stemme mod det ærede Medlems Forslag; jeg skal heller ikke stemme imod det; jeg agter at afholde mig fra den videre Forsølgning af denne Sag og antager, at Landsthinget og det ærede Høire maa have andre Mænd til at yde den Assistance i denne Henseende, siden de gjentagne Gange have refuseret vort Tilbud. Jeg afholder mig altsaa fra at stemme over denne Sag.

Himestad: Det er jo ganske vist, at det truende Ord, som det ærede Medlem der kom med, om, at han nu vilde refusere enhver Assistance til Sagens videre Fremme, maa nedslaa vort Haab om at bringe noget Fyldestgjørende ud af denne Sag; men jeg kan dog væsentlig ikke Andet end tilraade, at man stemmer for Fællesudvalgets Nedsættelse, for at man kan faae det konstateret paa fuldkommen tilstrækkelig Maade, at det ærede Medlem paatager sig Ansvaret for, at denne Sag strander.

Berg: Var det ikke det ærede Medlem, der havde sagt det sidste Ord, skulde jeg have ladet ham beholde det. Det ærede Medlem mente, at det var mig, der paatog mig Ansvaret for, at denne Sag standsedes. Jeg har den Opfattelse, at ærede Medlemmer — og det er ogsaa udtalt her i Salen som værende Landsthingets Mening — have den Betragtning, at, naar de ikke kunne faae givet en vis Klasse Embedsmænd et Tillæg, ville de ikke have, at de, der trænge endnu haardere, skulde have et saadant Tillæg. Det er min Opfattelse af de Herrers Stilling. Nu maa de kaste Bold med Ansvaret, som de ville, jeg holder mig til mine Forslag og mine Udtalelser. Jeg er jo imidlertid kun eet Medlem af 102 og overlader derfor ganske til de Herrer at bestemme, hvorledes de med Hensyn til denne Sag ville finde hinanden; de have fundet hinanden før.

Tauber: Jeg kan dog ikke undlade at gjøre det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) og hans Venner opmærksomme paa, at de ikke fri sig for Ansvar for, hvad der sker, ved at undlade at stemme; thi dersom Følgen deraf bliver, at det af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) stillede Forslag bliver vedtaget, saa har deres: „Stemmer ikke“ samme Virkning som „Ja“.

Berg: Ja, jeg angribes fra forskjellige Sider og maa derfor værge. Jeg skal ligeoverfor den sidste æredeALER værge mig dermed, at vor Betragtning af denne Sag er saa forskjellig, saa diametralt forskjellig, at jeg er overbevist om, at han kan ikke forstaa den Opfattelse, jeg har gjort gjældende. Han har fra Først af af rent formelle Grunde modsat sig enhver Hjælp til nogenformelt Embeds- og Bestillingsmand, medens min Opfattelse af denne Sag har været og er endnu indtil dette Øieblik ganske forskjellig fra hans. Derfor skal jeg ikke diskutere med det ærede Medlem om Stillingen til Sagen; thi vore Udgangspunkter ere ganske forskellige.

Tauber: Det er ikke blot af rent formelle Grunde, men ogsaa af reelle Grunde, at jeg har modsat mig Lønningstillaget. Jeg skal forøvrigt gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at, om end vore Meninger have været forskellige, følger ikke deraf, at jeg ikke meget godt kan forstaa det ærede Medlems Stilling og de Konsekvenser, den maa føre med sig, og ogsaa meget godt kan forstaa, at den Stilling kan være en behagelig Værningsstilling eller Dækstilling, som det nok hedder i det militære Sprog; den er i Virkeligheden ikke heller Andet.

Winther: Jeg skal dog gjøre den Genstilling, om det ikke var det Rigtigste at lade Landsthinget selv sige, hvorledes det vil stille sig til Sagen, naar den foreligger paa sidste Stadium. Det er altid galt at faae Underretning af Andre om, hvorledes en vis Del af Statsmagten vil handle, og det var jo dog altid muligt, at Landsthinget kunde overraske os ved i Fællesudvalget at gaa ind paa Noget, som dette Thing ogsaa vil gaa ind paa. Jeg anser det ogsaa for en Feil ikke at bruge de stakkels Midler, vi have tilbage i vor Forsætning, for at faae de to Thing til at forhandle sammen, og en stor Feil vil det ogsaa være, hvis vi ville, at Rigsdagen skal anses for en nyttig Indretning i Landet, saa at undlade at bruge ethvert Middel, der forfatningsmæssig kan anvendes for at faae Sagen fremmet. Snaa kunne vi have nok af, og det bryder man sig ikke om i Landet; men derimod bryder man sig om Resultater. At det, naar vi nu have siddet her saa længe, skulde være en Feil at benytte det sidste Middel i Forretningsordenen, er jeg ude af Stand til at begribe. Lad ethvert af Thingene komme tilorde, lad Fællesudvalget komme sammen, saa faae vi at se, hvem det er, der har Ansvaret for, at der ikke kommer noget Videre ud af Sagen. Det vil være det Bedste for begge Parter.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.